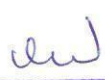

Alkotmánybíróság
Budapest
Donáti u. 35-45.
1015

Szekszárdi Járásbíróság útján
Szekszárd

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1987-0 / 2017
Érkezett:	2017 OKT 17.
Féldány:	1
Melléklet:	6 db

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

 szám alatti lakos – az 1. szám alatt csatolt meghatalmazással igazolt - **jogi képviselőm, dr. Magyar Anikó egyéni ügyvéd**) útján – az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban : Abtv.) elsődlegesen a 27. § alapján, illetve amennyiben a Tisztelt Alkotmánybíróság szükségét látja, úgy a 28. §-ban biztosított jogkörében eljárva a 26. § (1) a) és b) pontja alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Bfv.III.285/2017/15. sz. végzésének a Zalaegerszegi Törvényszék Bf.223/2016/106. II. fokú ítéletére, továbbá a Szekszárdi Járásbíróság 2.B.234/2012/799. számú ítéletére is kiterjedően alaptörvényellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény I. cikk, II. cikk, XXVIII. Cikk (1) és (7) bekezdéseit.

1. A megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés(ek), bírói döntések megnevezése,

A megsemmisíteni kért döntések a Kúria Bfv.III.285/2017/15. sz. végzése, a Zalaegerszegi Törvényszék Bf.223/2016/106. II. fokú ítélete, továbbá a Szekszárdi Járásbíróság 2.B.234/2012/799. számú ítélete (2. számú mellékletként csatolva a határozatok).

A Kúria végzését a már büntetés-végrehajtási intézményben szabadságvesztését töltő panaszos részére kézbesítették, így objektív körülmények okán – az ítélet kijuttatása és annak eljuttatása a panaszt benyújtó ügyvédhez, valamint a szükséges meghatalmazás és egyéb iratok aláírása, a szükséges dokumentumok összegyűjtése – kerül most sor a panaszunk előterjesztésére.

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

IV. cikk

- (1) Mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.
- (2) Senkit nem lehet szabadságától másként, mint törvényben meghatározott okokból és törvényben meghatározott eljárás alapján megfosztani. Tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés csak szándékos, erőszakos bűncselekmény elkövetése miatt szabható ki.
- (3) A bűncselekmény elkövetésével gyanúsított és őrizetbe vett személyt a lehető legrövidebb időn belül szabadon kell bocsátani, vagy bíróság elé kell állítani. A bíróság köteles az elé állított személyt meghallgatni és írásbeli indokolással ellátott határozatban szabadrólra helyezésétől vagy letartóztatásától haladéktalanul dönten.

VI. cikk

- (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.

VIII. cikk

- (1) Mindenkinek joga van a békés gyülekezéshez.
- (5) Szakszervezetek és más érdek-képviseleti szervezetek az egyesülési jog alapján szabadon alakulhatnak és tevékenykedhetnek.

XV. cikk

- (1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.
- (2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

XXIV. cikk

- (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

XXVIII. cikk

- (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.
- (3) A büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez. A védő nem vonható felelősségre a védelem ellátása során kifejtett véleménye miatt.
- (7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

3. A közvetlen érintettség kifejtése (az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege, bírói döntés esetén a pertörténet röviden, az ügyben hozott bírói döntések stb.):

I.

1. ██████████ és társai ellen sikkasztás és más bűncselekmények miatt indult büntetőeljárásban a Szekszárdi Járásbíróság 2.B.234/2012/799. számú ítéletével ██████████ I.r. vádlottat 3 év szabadságvesztés büntetésre, 3 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte vagyonelkobzás intézkedés mellett. A Szekszárdi Törvényszék elfogultsága miatti kizárás következtében a Pécsi Ítéletábla a Zalaegerszegi Törvényszéket jelölte ki a másodfokú eljárás lefolytatására. A Zalaegerszegi Törvényszék 2016. november 29. napján kihirdetett ítéletével az I. fokú bíróság ítéletét súlyosítva öt év szabadságvesztés büntetésre, öt év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte ██████████-ot, s vagyonelkobzás intézkedést is kiszabott ezek mellett. Panaszos 2017. május 11. napján kezdte meg szabadságvesztésének letöltését. A Kúria panaszos felülvizsgálati kérelmét elutasította, s mind az I. fokú, mind a II. fokú ítéletet hatályában fenntartotta.

A Tettekrész Magyar Rendőrség Szakszervezete (a továbbiakban : TMRSZ) 2004-ben alakult, azóta ██████████ töltötte be folyamatosan a tagság megelégedésére a választott vezető tisztségviselői főtitkári posztot – azaz ő volt a legnagyobb magyarországi rendvédelmi szakszervezet törvényes képviselője - egészen 2016. november 29-én született jogerős ítéletig.

A büntetőeljárás tulajdonképpen ██████████ főtitkár elleni megtorlás volt a hatalom részéről, mivel mint szakszervezeti vezető fel merte emelni a hangját a rendvédelem területét érintő anomáliákkal, törvényteleniségekkel kapcsolatban, azaz egy koncepciós büntetőeljárást folytattak le vele szemben, s ennek elvárásai szerint el is ítélték őt és társait alaptalanul. Az eljárás koncepciós jellegét mutatja, hogy mint szakszervezeti vezetőt 2011.06.02-án a szolgálati nyugdíj visszamenőleges hatályú elvétele okán szervezett tüntetéssorozatnál dr. Kövér László nemzetbiztonsági kockázatra való hivatkozással nem engedte be az Országgyűlésbe több szakszervezeti tisztségviselőnkkel egyetemben Orbán Viktorral tárgyalni. Orbán Viktor miniszterelnök, aki Lázár Jánoson keresztül előbb az MTI-n nyílt levelet tett közzé, majd személyesen tárgyalt Hódmezővásárhelyen a TMRSZ vezetőinek egy részével, s akkor átadta részükre szóban Orbán Viktor meghívását a parlamenti tárgyalásra. ██████████-ot ezek után következetessége eredményeképpen a parlamentbe nem engedték be, onnan kitiltották nemzetbiztonsági kockázatra hivatkozással, míg a többi törpe szakszervezettel tárgyaltak, melynek eredménye lett a mai napig is tartó jogsértő állapot, a szolgálati nyugdíjak visszamenőleges hatályú elvétele. Lázár Jánossal 2011.05.25-én való ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ szakszervezeti tisztségviselő voltak jelen a megbeszélésen, ahol burkoltan meg is lettek fenyegetve, mely fenyegetés realizálódott is, hiszen mindhárman, akik jelen voltak ezen a megbeszélésen a pansz tárgyat képező koncepciós per I., II. és III. r. vádlottjai lettek, mely ténnyel nem foglalkozott sem az I. fokon, sem a II. fokon eljáró bíróság, sem afelülvizsgálat

során a Kúria, holott teljesen nyilvánvaló, tényekkel alátámasztott a büntetőeljárás politikai, koncepciós jellege.

2. A Kaposvári Nyomozó Ügyészségen Ny. 37/2010. számon kezdődött egy büntetőeljárás [REDACTED] ellen [REDACTED] volt TMRSZ tag feljelentése kapcsán, aki méltatlanság miatt került kizárára a szervezetből, tehát egyértelműen bosszúból és egyéb okból is történt a feljelentés. Ezt a nyomozást az ügyészség Ny.37/2010/7-es szám alatt bűncselekmény hiányában a Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 216. § (1) bekezdés c) pontja alapján , tekintettel a Be. 190. § (1) bekezdés a) pontjára megszüntette, mert a cselekmény nem bűncselekmény, mely határozat 2011. 01.28-án kelt.

Ezt követően [REDACTED] [REDACTED] 2011.05.24-én tett feljelentést, aki szabálytalanul benyújtott rendkívüli felmondással távozott szakszervezetünktől és még az I. fokú ítélet is tartalmazza, hogy „azt [REDACTED] feljelentő sem vitatta, hogy [REDACTED] I. r. vádlottal a személyes viszonya megromlott, haragos viszony hiányában ellene feljelentést sem tett volna”. Tehát egyértelmű, hogy rosszindulat vezérelte, illetve ezt kihasználták egyesek, s koronatanút csináltak politikai megrendelésre a szavahihetetlen (több öngyilkosságot is megkísérelt labilis bosszúállóból). A feljelentéséről felvett hanganyagból megállapítható, hogy feljelentését felolvasta, illetéktelen személyek voltak jelen a feljelentésnél. Az általa gyártott koholt iratok mellett a szakszervezettől kilopott iratok is szerepeltek, valamint menet közbe feljelentése , vallomásai mellé nem tudni honnan származó iratok kerültek csatolásra (olyanok is, melyek [REDACTED] munkaviszonyának megszűnése után keletkeztek). Egyik feljelentés kapcsán történt utalás arra - ami egyébként abból is nyilvánvaló, hogy [REDACTED] nem szerepel a vádlottak között, holott beismerte a maga által elkövetett bűncselekményt - , hogy vele ún.vádalkut kötöttek.

[REDACTED] feljelentése a Szekszárdi Nyomozó Ügyészségen volt folyamatban Ny.71/2011. számon. Ez a feljelentés a büntetőeljárás szabályaival ellentétesen nem lette egyesítve a koncepciós ügyhöz, mégis valami rejtélyes módon [REDACTED] feljelentése és a hozzá kapcsolódó koholt bizonyítékok, hamis vallomások, ezekre épülő szakértői vélemények, s minden ezen ügyben szereplő irat átkerült a Ny. 37/2010. sz. ügyhöz, melynél a jogszabályi felhatalmazás és a Legfőbb Ügyészségi határozat alapján Kaposvári Nyomozó Ügyészség vezetője nem rendelte el a beosztott ügyésze által lezárt határozatuk hatályon kívüli helyezését, sem a nyomozás továbbfolytatását, holott a büntetőeljárás lefolytatására a Legfőbb Ügyészség Nyomozás Felügyeleti és Vádelőkészítési Főosztály NF.34597/2011/2-1 sz. határozatában a Kaposvári Nyomozó Ügyészséget jelölte ki.

Mégis az ezen a számon folyamatban volt ügyből keletkezett az ügyészségi vádirat, azaz egy bűncselekmény hiányában megszüntetett nyomozást folytattak tovább, egyesítés nélkül csak hozzácsatolták a más ügyszámon - Ny.71/2011. - szereplő [REDACTED] feljelentését és az általa becsatolt saját készítésű kimutatásokat, összefénymásolt anyagokat, mely ügyszámú eljárásról nem tudni, hogy mit is takar, mert még az iratjegyzék sincs a nyomozati iratanyagban.

3. Az ügyben a nyomozást arra illetéktelen személyek hosszabbították meg, s meghosszabbításával kapcsolatosan semmiféle jogorvoslati lehetőség nem volt. A nyomozási határidőket folyamatosan hosszabbították meg olyan személyek, akiknek jogosultsága nem volt a Be. 176. § (1)- (4) bekezdése alapján. A 2009. október 8-án elrendelt nyomozás

határidejét dr. Jávorszki Tamás megyei főügyész-helyettes az Nf.314./2010/84-I. szám alatti határozatával 2012. február 13. napjáig hosszabbította meg, s ő maga írja a határozatában, hogy a 2009. október 8-án elrendelt nyomozást hosszabbítja meg, s szó sem volt arról, hogy esetlegesen ez fel lett volna függesztve, a határozatot olvasva egyértelműen meghatározott a nyomozás kezdőnapja. Akárhogy is számolunk itt 2 év és 4 hónap telt el, azaz nem volt jogosult a Be. vonatkozó szakasza alapján a hosszabbításra. A határozat ellen jogorvoslatnak nem volt helye, ugyanúgy, mint a KF 3497/2011/29. számú dr. Garamvölgyi Balázs – legfőbb ügyészségi ügyész - által aláírt hosszabbító határozatnak, mely a nyomozást 2012. május 13-ig hosszabbította meg, annak ellenére, hogy a 2 éven túli hosszabbításra a legfőbb ügyész jogosult a Be. 176. § (2) bekezdése alapján. Azaz a nyomozás törvénytelen volt a hosszabbítások kapcsán, mégis a jogszerűtlen nyomozás során beszerzett bizonyítékok alapján nyújtotta be a vádiratát az ügyész, s ez alapján hozta meg bűnösséget kimondó határozatát az I. fokú bíróság, egyáltalán nem foglalkozva ezen ténnyel, holott [REDACTED] és védője is folyamatosan jelezte ezt a tényt a bírósági szakban, mellyel az I. fokú bíróság nem foglalkozott, s a tisztességes eljárást mellőzve a nyomozás törvénytelenességét a jogállami garanciákat is figyelmen kívül hagyva aggálytalanul elfogadta, holott a nyomozási határidők meghosszabbítása nem az arra jogszabály által felhatalmazottaktól származott, így jogellenesen, a kógens Be. 176. §-ával ellentétesen kerültek meghosszabbításra a határidők, amelyek egy demokratikusan működő államban joghatás kifejtésére alkalmatlanok.

4. [REDACTED] feljelentése után, következtek a szakszervezetnél a házkutatások, az ügyészség által lefoglalásnak nevezett cselekmények, mely során minden szabály ellenére zsákolva vitt az ügyészség mindenféle iratot, amit gondolt. Így ellenőrizhetetlen, hogy ténylegesen a székhelyről elvitt iratok közé mik kerültek be, tételes jegyzőkönyv nem volt, a bűnjeljegyzéken hol darab, hol dosszié kerül feltüntetésre, az iratok nem beazonosíthatóak, közel 8000 pénzügyi bizonylata tűnt el a bűnjelként őrzött iratok közül a szakszervezetnek, ami egyetlen bíróságot sem érdekel. A bűnjelnek nevezett dossziékat, iratsomagokat egyébként az I. fokú eljárás során, mit sem törődve a vonatkozó szabályokkal adták ki a szakértőknek mindenféle jegyzék, jegyzőkönyv nélkül. Ki tudja mik kerültek be meg ki az iratok közül és ki által.

5. Hivatkozni kívánok arra nyomatékkaal, hogy a nyomozóhatóság A lefoglalás és a büntetőeljárás során lefoglalt dolgok kezelésének, nyilvántartásának, előzetes értékesítésének és megsemmisítésének szabályairól, valamint az elkobzás végrehajtásáról szóló 11/2003. (V.8.) IM-BM-PM rendeletben írt kógens rendelkezéseket megsértve, abban foglalt eljárási szabályokat figyelmen kívül hagyva járt el, valamint a Be. 149. §-ában, 151-154. §-aiban foglaltakat sem tartotta be a házkutatás és lefoglalás során, a „bűnjelek” kezelése kapcsán. A Kaposvári Nyomozó Ügyészség a törvények megsértésével súlyos eljárásjogi hibát vétve a célhoz kötöttséget figyelmen kívül hagyva a bűnjel csomagolásának rendelkezéseit sem tartotta be.

Az I. fokú eljárás során nem került figyelembe vételre, hogy a büntetőeljárás nyomozati szakában súlyos, kiküszöbölhetetlen eljárásjogi hibák valósultak meg, melyek következtében figyelemmel kellett volna lenni arra a járásbírósnak, hogy a bizonyítékok tiltott módon, jogszabályok semmibe vételével, bűncselekmény útján kerültek beszerzésre, mely eljárások során mind a vádlotti, mind a sértetti eljárási jogok lényegi tartalma sérült, azaz megvalósult a

Be. 78. § (4) bekezdésének sérelme, melynek következtében az ügyben szereplő bizonyítékként kezelt iratok, vallomások, szakértői vélemények kizárásának kellett volna megvalósulnia jogkövető eljárás esetén.

Tehát a bíróság I. fokú ítéletében olyan bizonyítékokat vett alapul, melyeket szabálytalan házkutatás és lefoglalás keretében történő beszerzésük és az eljárásban részt vevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával szerzett be, mely alapján ezeket ki kellett volna zárnia a bizonyítékok köréből, ezeket nem értékelhette volna, azaz nem került alkalmazásra a Be. 78. § (4) bekezdésének kógens rendelkezése. Ezzel sem a II. fokú bíróság, sem a Kúria nem foglalkozott.

6. [REDACTED]t a nyomozati szakban második őrizetbe vételekor előzetes letartóztatásba helyezték olyan valótlan indokokkal, melyeknek bizonyítékát a mai napig sem az ügyészség, sem a Somogy megyei, majd a Tolna megyei bíróság nem volt hajlandó közölni, bemutatni. [REDACTED] előzetes letartóztatását pedig úgy tartották fenn, hogy soha nem közölték, hogy milyen bűncselekmények elkövetése okán indokolt a letartóztatás fenntartása, ami szintén valótlan állításuk volt, hiszen a mai napig azaz 5 éve nincs ellene más ügyben semmiféle büntetőeljárás. Ezen idő alatt még a kiskorú gyermekével is csak úgy beszélhetett telefonon, ha az ügyész ráért és hallgathatta. Lakhelyelhagyási tilalmat is rendeltek el rá, s több száz kilométerre száműzték lakhelyétől, a szakszervezet székhelyéről. Ezek a kényszerintézkedések teljességgel megalapozatlanok voltak, hiszen az ügyészség egy nem létező eljárásban nyomozott, melyhez a bíróság asszisztált és asszisztál a mai napig is azt támasztják alá, hogy politikai megrendelésre történt [REDACTED] eltűntetése, hogy a legnagyobb rendvédelmi szakszervezet, mely küzdeni mert a rendőrök érdekeinek védelméért ne tudjon működni, ne jelenthessen a hatalomnak gondot. Ezt támasztja alá az is, hogy [REDACTED] kérelmeit, melyek a szakszervezeti munka végzése érdekében benyújtásra kerültek a foganatosított kényszerintézkedések időtartama alatt az ügyészség sorra elutasította indokolás nélkül. Vagy amikor a lakhelyelhagyási tilalom alatt engedéllyel tárgyalásra engedték, akkor szoros megfigyelés alatt tartották, illetve valótlanul azt állították (hogy előzetesbe tudják helyezni, s ott tudják tartani), hogy súlyosan megszegte a lakhelyelhagyási tilalmat. Ez csak néhány törvénytelenység felvillantása volt a nyomozati szakban megvalósultak közül, melyek megszámlálhatatlanul jelentkeztek az ügy során, s folytatódtak a bírói szakban is, s alátámasztják a teljes eljárás tisztességtelen, jogszabályokkal és jogállami garanciákkal ellentétes voltát.

II.

1.

A vádirat benyújtása után az ügy kiszignálást [REDACTED] a Szekszárdi Járásbíróság jogelődjeként működő Szekszárdi Városi Bíróság elnöke intézte (jelenleg Törvényszéken elnökhelyettes) akinek hozzátartozója ellen a főtitkár [REDACTED] r.alezredes büntetőeljárást folytatott, és akit végül is – tudomásunk szerint - elítéltek több százrendbeli okirathamisítás és csalás miatt a Zalaegerszegi bíróságon [REDACTED] a Pécsi Ítéletábla megkeresésekor

csak 2016-ban azt nyilatkozta, hogy [REDACTED] al fennálló ismeretsége okán elfogult, s kérte a kizárását a II. fokú eljárásból. Márpedig akkor 2012-ben is elfogult volt, ami azt jelenti, hogy azt haladéktalanul be kellett volna jelentenie, azaz a Szekszárdi Járásbíróság nem járhatott volna el, azaz már az ügy szignálásakor sem érvényesülhetett [REDACTED] azon joga, hogy ügyét pártatlan, elfogulatlan bírósági bírálja el.

Ezek után megvalósult a törvényes bíróhoz való jog semmibevétele. [REDACTED] a [REDACTED] és társai ellen folytatott büntetőügy I. fokú bírója 2012. október 31-ig volt a Szekszárdi Járásbíróság bírója. Az ügy szignálásakor, még érvényesült a törvényes bíróhoz való jog, mivel a Szekszárdi Járásbíróság ügyleosztási rendjében a bíró még szerepel. Viszont 2012. november 1. napjával [REDACTED] a Szekszárdi Törvényszék bírója lett, oda került áthelyezésre pályázat alapján a 310/2012. (X.8.) OBHE sz. határozat értelmében, így törvényszéki bíróként nem szerepelhetett a Szekszárdi Járásbíróság bírái között az éves ügyleosztási rendben, azaz ezen időponttól kezdve nem a törvényes bíró járt el a büntetőeljárásban. A Szekszárdi Járásbíróság 2013. évi és 2014. évi ügyleosztási rendjében sem szerepel [REDACTED] bíró, hanem a Szekszárdi Törvényszék ügyleosztási rendjében szerepel, mint törvényszéki bíró, azaz ezen években sem érvényesült a törvényes bíróhoz való alapjog.

A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény kőgensen kimondja 8. § (1) bekezdésében, hogy „Senki sem vonható el törvényes bírójától.” Ezen szakasz (2) bekezdése pedig rögzíti a törvényes bíró fogalmát, mely szerint a „törvény által rendelt bíró az eljárási szabályok szerint a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságon működő, előre megállapított ügyelosztási rend alapján kijelölt bíró”.

A másodfokú bíróság nem foglalkozott az ügyleosztási rend vizsgálatával a fentebb idézett jogszabályi rendelkezéssel ellentétesen, hanem kijelentette, mivel volt belső irat a kirendelésről, így törvényes bíró volt az I. fokon eljáró [REDACTED] bíró.

Ezen gondolkodásmódból adódóan az sem okozott gondot a II. fokon eljáró Zalaegerszegi Törvényszéknek, hogy a II. fokú tanácsban is szerepelt szavazóbíróként olyan bíró, aki a jogszabály alapján szintén nem tekinthető törvényes bírónak, hiszen nem szerepelt az ügyleosztási rendben [REDACTED] bíró. Nevezett bíró a Nagykanizsai Járásbíróság ügyelosztási rendjében szerepelt, illetve az ún. „migránsos” ügyekben rendelte őt az OBH Elnöke a Zalaegerszegi Járásbíróságra.

Ezen súlyos jogsérelemmel a Kúria nem foglalkozott, szimplán és egyszerűen megállapította panaszolt végzésében [54] , hogy a rendelkezésre álló iratokból, a korábbi bírósági határozatokból megállapítható, hogy az alapügyben sem elfogult, sem törvényben kizárt bíró nem vett részt.

Ezen túl maga a bírósági eljárás is számos törvénytelenység valósult meg kezdve azzal, hogy jogorvoslathoz való jog, a védekezéshez való jog folyamatosan sérült, a bíró a vádlottak bizonyítási indítványait átlátszó módon mindig elutasította, nem törődött a szakvélemények

jogellenességeivel, cáfolataival, a törvénytelenül beszerzett bizonyítékokkal. S ebben partnere volt a Szekszárdi Törvényszék, a Pécsi Ítéltábla, sem pártatlanság látszatára nem adtak, sem a tisztességes eljárással nem törődtek, egy volt a lényeg, a politikai megrendelésnek való mindenáron megfelelés.

Lényeges momentuma az eljárásnak az is, hogy a szakszervezetet már az ügyészség a nyomozás során sértettnek minősítette minden tiltakozása ellenére, semmibe véve a szakszervezet legmagasabb döntéshozó fórumának a Kongresszusnak a határozatait, s ennek folyamatos megerősítéseit, mely szerint a szakszervezet nem sértett, kár nem érte, minden pénzügyi beszámolót a Kongresszus is, a Vezetői Testület is elfogadott. Azaz mind a bíróság, mind az ügyészség – nemzetközi egyezményeket is semmibe véve az Alaptörvényen és a magyar jogszabályokon kívül – az autonóm szervezet belügyeibe avatkozott be. Egyébként külön érdekesség, hogy bár sértettnek minősítették a szakszervezetet a főtitkár ellen elrendelt vagyonek Kobzás az állam javára, s nem a sértett javára történik az I. fokú ítélet szerint, sőt a sértettnek nevezett szakszervezettel szemben is kiszabott vagyonek Kobzást a törvénytelen bíró. Ez is ékes bizonyítéka annak, hogy mi is a koncepció eljárás célja.

Érdekesség az is, hogy bár a főtitkár a szakszervezet vagyonek Kezelője, azaz maximum hűtlen kezeléssel lehetett volna megvádolni – ha történt volna jogellenesség -, de mivel erre már az ügyészség rájött időben, hogy azzal nem menne semmire, így sikkasztás lett a vád, aminek semmifajta jogi relevanciája nincs egy vagyonek Kezeléssel megbízott személy esetében.

S tegyük hozzá, a bűncselekmény fogalmi eleme a társadalomra veszélyesség valamennyi vádpont esetében hiányzik, csak egy cselekmény minősíthető társadalomra veszélyesnek – mint azt [REDACTED] védője is megfogalmazta a II. fokú eljárásban – az pedig az ügyészség tevékenysége, aki mindenáron bűncselekményt akar kreálni a semmiből, csak azért, hogy a megrendelés teljesítésre kerüljön, s a hatalomnak nem tetsző szervezet erős kezű vezetője kiiktatásra kerüljön koholt vádak alapján, mert nem jó az, ha valaki vagy valakik a kisemberek igazáért, azok jogaiért, jogos érdekeinek védelme érdekében a jogszabályok adta lehetőségek keretein belül harcolni merészel, hallatja a hangját.

Az I. fokú eljárás során is és azóta is számos elfogultsági kifogás került valós tények alapján benyújtásra mind az ügyészség, mind a Szekszárdi Járásbíróság, a Szekszárdi Törvényszék és a Pécsi Ítéltábla ellen is, s a II. fokú eljárás során a Zalaegerszegi Törvényszék ellen is, melyeket mind vagy indokolás nélkül, vagy mondva csinált indokkal elutasítottak.

2.

Az I. fokú bíróság törvényes vád hiányában folytatta le eljárását, megsértve a Be. 2. § (2) bekezdését, melyet megalapoz többek között az is, hogy a nyomozóhatóság megsértette a Be.190.§.(1) a és f. pontjait és a Be.216.§.(1) c. pontját is, valamint az 2014-es bírói felszólítás alapján – figyelemmel a Be. 267.§ (1) – az ügyészség nem tett eleget teljes körűen a felszólításnak.

Az első fokú bíróság tévesen fogadta el a vádhatóság 2011.05.04-én a Szekszárdi

Járásbíróságra benyújtott vádiratában leírt cselekményt, mivel az nem a bírósági eljárás kereteit pontosan meghatározó vádirat, illetve nem áll összhangban a védelemhez fűződő jogosítványok hatékony érvényesítésével sem. A vádirat közlését követően ugyanis a védelem az eljárási jogosítványait akkor képes hatékonyan gyakorolni, ha a tisztában van a terhelttel szemben felhozott vádakkal, vagyis ha a vádirat egyértelműen megfogalmazott és pontosan körülírt büntetendő cselekményt tartalmaz, amelynek hiánya megállapítható.

A vád tárgyává tett történeti események leírása nem sorolja fel konkrétan azokat az eseményeket, amelyek alkalmasak az indítványozott (vagy akár eltérő), ám mindenképpen büntető törvénybe ütköző cselekménybíróóság által történő megállapítására. Ez a feltétel azért sem teljesült, mivel a vádirati tényállás a bűncselekmény tárgyi oldali ismérveit részletességgel nem tartalmazta, amelyből az alanyi oldal szükséges elemére alapos következtetést lehetne levonni.

Tehát a minimális feltételeket sem teljesítő vádirat nem volt alkalmas a bírósági eljárás megindítására. (Szekszárdi Járásbíróság 2014.11.06-i 2.B.234/2012/600.számú tárgyalási jegyzőkönyvből 20. oldal, Szekszárdi Járásbíróság 2014.12.09-i 2.B.234/2012/656.számú jegyzőkönyvéhez csatolt ü/1 szám alatti vádiratban megjelölt bizonyítási eszközök megjelölésére vonatkozó módosító indítvány)

Ha a vád ...kellékhányos, és utóbbi esetben az ügyész nem teljesíti hiánypótlási kötelezettségét, a bíróság megszünteti az eljárást (Be. 267.§ (1) bek. k/ pont)

Tény, hogy az egész eljárás alatt nyomozati és bírói szakban a védelem sorozatos írásos beadványai ellenére a bíróság 2014. év végén szólította fel a vádhatóságot a bizonyítékai konkrét megjelölésére azzal, hogy azt is jelölje meg, hogy mely tény bizonyítására szolgálnak. Ennek a felszólításnak a vádhatóság 2014. december 8-án igyekezett eleget tenni úgy, hogy megismételte az elsődlegesen beadottakat, illetve újabb ismeretlen helyről származó írományokat jelölt meg. Tény, hogy a bírói felszólítás ellenére sem tett eleget a Be. 217.§ (3) bek. i/ pontjában meghatározott kritériumnak való megfelelésnek. Így az eljárás kötelező megszüntetésének lett volna helye .

3.

Az I. fokon eljáró bíróság az eljárása során nem törekedett arra, hogy a szakértői vélemények és [REDACTED] által becsatolt magánszakértői vélemények – melyeket legalább okiratként kell értékelni a Be. szabályai szerint – közötti lényeges ellentmondások okait feltárja, a szakértői véleményekként kezelt dokumentumok valótlanságaira, szabálytalanságaira hangsúlyt fektessen. Ugyan ezen eljárást folytatta a tanúvallomásokkal kapcsolatosan is, nem törődve azok ellentmondásaival, még azon esetben sem, ha a tanú magával keveredett ellentmondásba, különösen a feljelentő, akit mindezek ellenére szavahihető tanúnak állított be a bíróság iratellenesen.

Súlyosan sérült a határozat meghozatalakor a Be. 4. § (2) bekezdésében meghatározott in dubio pro reo elve is, amely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére, mivel valószínűsített, bizonytalan, véleményekként közvetített tényekre, bizonytalan eredetű adatokra épített szakvéleményekre, ellentmondásos tanúvallomásokra, a feljelentő által összeállított – sok esetben hamisított – bizonytalan eredetű kimutatásokra építette indokolását az eljáró bíróság.

4.

Az eljárás során – panaszaink, fellebbezéseink ellenére – folyamatosan sérültek a Be. 43. § (2) bekezdésében foglalt jogok, különösen a b-e) pontokban foglaltak, ██████████ panaszai kivizsgálásra sem kerültek megalapozottságuk ellenére, s annak ellenére, hogy nyilvánvaló volt minden esetben a törvényellenes eljárás, ami ellen panaszt tett, jogorvoslathoz való jogától rendkívül sok esetben elzárták. A Be. 43. § (2) bekezdés d) pontjában való joga gyakorlásától is elzárta az I. fokú bíróság azt hangoztatva, hogy a vádirat megismerését követő 15 napon belül kellett volna előadnia a védelmére szolgáló tényeket, s a később csatolt iratokat, magánszakértői véleményeket úgy tekintette döntése meghozatalakor, mintha nem is lennének. Azaz a bizonyítékként becsatolt védelmi iratokat mind az I. fokú, mind a II. fokú bíróság figyelmen kívül hagyta határozata meghozatalakor, azzal az indokkal, hogy csak a vádirat megismerése utáni 15 napon belül adhatja be bizonyítékait a vádlott, utána nem. Tette ezt úgy az I. fokú bíróság, hogy az ügyészségnek pedig lehetőséget adott a vádirata benyújtása után 2 évvel a vádirat pontosítására – azaz a vádirat alkalmassá tevésére - , azaz a fegyveregyenlőség elvét teljes mértékben megsértette.

Az I. fokú eljárás során ██████████ fellebbezései és panaszai elbírálásakor – amikor azok megtörténtek - II. fokon a Szekszárdi Törvényszék járt el, ahol dr. ██████████ mint törvényszéki bíró az ügyleosztási rend szerint a II. fokon eljáró valamennyi tanácsnak tagja volt, melyek az I. fokú eljárás során hozott döntéseket, hibákat elbírálták (azaz dr. ██████████ döntéseit), így a pártatlanság elve sérült e tekintetben is , azaz még a látszata sem valósulhatott meg. Továbbá ██████████ részére, mint vádlott részére nem küldték ki az utolsó időszakban a megpanaszolt I. fokú végzésekre vonatkozóan, hogy tegye meg észrevételeit és tudja, hogy kik a Törvényszéki bírók, ha esetlegesen elfogultságot kívánna bejelenteni ellenük, azaz ezen jogában is korlátozva volt. Tehát úgy hoztak II. fokú végzéseket az ügy lezárása előtt I. fokon, hogy további kiegészítésre ki sem küldték, csak a nyomozó/vádhatóságot keresték meg.

5.

A 2016. november 17-i II. fokú nyilvános ülésen ██████████ védője nem volt jelen, mégis megtartásra került a nyilvános ülés, holott esetében a védelem kötelező a Be. 46. § (1) bekezdés a) pontja alapján, s ismereteink szerint a nyilvános ülést a kötelező védelem esetén a védő részvétele nélkül megtartani nem lehet tekintettel a Be. 361. § (3) bekezdésében írtakra is. Álláspontunk szerint azon bírósági megállapítás, hogy csak II.r. terheltre vonatkozóan került sor az ülés megtartására helyt nem foghat, figyelemmel azon tényre is, hogy a vád, és az I. fokú ítélet szerint is II.r. terhelttel bünszövetségben követte el ██████████ a cselekményt, azaz a cselekmények összefüggnek, így külön nem választhatók, azaz ezen esetben is jelen kellett volna lennie védőjének, melynek hiánya szintén a tisztességes eljáráshoz való jog megsértése aspektusában értékelendő.

6.

Szintén a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmének keretei között értékelendő azon tény, hogy az I. fokú bíróság határozatában bünszövetségben való elkövetést állapított meg törvénytörő minősítést adva, melyn miatt törvénytörő a büntetés kiszabása is.

Ugyanis álláspontom szerint sem az I. fokú, sem a II. fokú bíróság nem támasztotta alá az előzetes megállapodás létét, sőt azt sem, hogy I., II. és III.r. terheltek tudata átfogta, hogy magatartásuk szervezett bűnözésben való részvétel.

Meg kell jegyezni, hogy a tényállás nem tartalmaz olyan adatot, amelyből a bünszövetség vagy az üzletszerűség megállapítható volna. Ennek megfelelően ezen minősítő körülményekre az indokolás sem tér ki.

Az ítélet irányadó tényállása a terheltek szervezett bűnelkövetésre irányuló megegyezésének körülményei, illetőleg e megegyezés módja, részletei, terjedelme tekintetében adatokat, tényeket nem tartalmaz. Abból a megállapításból ugyanis, hogy a bűncselekmények elkövetésében megállapodtak, önmagában a bünszövetségi elkövetés nem következik. Ez csupán egy bírói állítás volt, melyhez kapcsolódóan semmifajta bizonyíték nem létezett, nem hogy kétséget kizáró bizonyíték állt volna rendelkezésre.

A bünszövetség körében kívánok kitérni arra a tényre is, hogy [REDACTED] II.r. és [REDACTED] III.r. terhelt is tanúkihallgatásukkor, majd gyanúsított kihallgatásukkor azt az állítást cáfolták mely szerint előzetes megállapodás lett volna I.r. terhelttel, s azt is, hogy egyáltalán olyan kifizetések történtek volna, melyek nem voltak jogszerűek. Az ítélet indokolása részletesen foglalkozik a terheltek tanúként tett vallomásával, arra terhelő bizonyítékot tartalmazó bizonyítási eszközként hivatkozik, holott a terhelt tanúkénti kihallgatása, s tanúvallomásának felhasználása szintén sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot.

7.

II. fokú eljárás során [REDACTED] által bejelentett elfogultsági kifogások elutasítása, illetve a mai napig meg nem történt elbírálások szintén a tisztességes eljárás elve ellen hatnak. Sőt, mivel az elfogultsági kifogások elutasítása ellen a Be. hatályos szabályozása okán a fellebbezésben lehet panaszt tenni, azaz jogorvoslattal élni, viszont a II. fokú ítélet elleni fellebbezést a törvény kizárja, így a jogorvoslathoz való jog is súlyosan sérül, mivel attól teljesen – a törvényi szabályozásból kifolyólag – elzárásra került [REDACTED] holott a kizárási indítványokban minden esetben konkrét, valóságos tények kerültek felsorolásra.

Többek között olyan súlyos tény is szerepelt az ítélőtábla által a jogerős ítélet meghozatala után elbírált kizárási indítványban, hogy a tanácselnök bíró kiabált a vádlottal félelmet keltve, mely tény az ítélőtábla nem kívánt figyelembe venni, holott ez teljesen konkrét, valós történés volt, mely hangfelvétellel bizonyított. Az eljáró tanács elfogultsága, pártatlan eljárása ezen kiabálás, fenyegetést sugárzó kommunikáció (amit a tanács elnökének testtartása is erősített a párbeszéd elhangzása alatt) teljes mértékig megalapozottá tette a kizárási kérelmet, mind a tanácselnök bíró, mind az előadó bíró viselkedése – álláspontunk szerint – sértette a Be. 60. § (1) bekezdésében foglaltakat, valamint a Be. 244. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat is.

8.

A teljes eljárás során a TMRSZ Vezetőségi Testületének, Küldöttgyűléseinek határozatait – melyek szerint a főtitkár, [REDACTED] minden esetben a szakszervezet döntéshozó fórumainak döntései szerint járt el, s ezen fórumok határozattal valamennyi főtitkári döntést megerősítettek, továbbá kijelentették, hogy a szakszervezetet kár nem érte – a bíróságok figyelmen kívül hagyták, a döntésekkel ellentétes tényállást állapítottak meg beavatkozva a szervezet belső autonómiájába, felülbírálván a szervezet döntéshozó szervének döntéseit, azaz sértették az egyesülési szabadságot is.

Erre jó példa a székhely felújítással kapcsolatos döntése a bíróságoknak. A T. Zalaegerszegi Törvényszék ítélete szerint „a szakszervezet vezetősége és döntéshozásra jogosult szervei, személyei információval az I.r. vádlott által végeztetett felújításról nem rendelkeztek, a bővítési beruházás tényleges kereteit az I.r. vádlott a szűkebb vezetés előtt sem fedte fel, arról részletesen számot nem adott...a TMRSZ-t a bérlés révén kár azért sem érheti, mivel [REDACTED] [REDACTED] től visszabérli az ingatlan, és az így okozott kár az eljárás alatt, illetve a jövőben megtérül, fogalmilag kizárt, a következők miatt: mivel a TMRSZ [REDACTED] ingatlanának csak meghatározott részét bérelte és bérlti, az elsőfokú bíróság tényállása, megállapította, mi az, amivel [REDACTED] I.r. vádlott az általa kizárólag használt lakóingatlan felújításával és modernizálásával gazdagodott. A lakóingatlanok ezt a részét a TMRSZ soha nem bérelte és nem is fogja bérelni, ezért tehát fogalmilag kizárt az, hogy ily módon a TMRSZ-t ért kár megtérüljön...”

A T. Zalaegerszegi Törvényszék ezen megállapítása, valamint ezen tényállás alapján megállapított bűncselekmény és büntetőjogi felelősség a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 1.§ (1) bekezdésébe ütközik, mely szerint:

„Az elkövető büntetőjogi felelősségét csak olyan cselekmény miatt lehet megállapítani, amelyet - a nemzetközi jog általánosan elismert szabályai alapján büntetendő cselekmények kivételével - törvény az elkövetés idején büntetni rendelt.”

A beruházás és a bérlés, mint cselekmény polgári jogi kategória, amely a polgári jog keretei között támadható, kifogásolható, perelhető...stb., tehát nem olyan cselekmény, amelyet a törvény büntetni rendel.

A beruházás ugyanis – mint azt a védekező iratokban és a fellebbezésben is előterjesztésre került – a székhely tekintetében és nem a KKI által bérelt ingatlanrészre leszűkítve került határozati formákban meghatározásra. A székhely a teljes ingatlant jelenti. Abban az esetben – feltéve, de meg nem engedve, hogy a bíróság azt látja megtörténtnek, hogy a bérelt ingatlanrészen „túli” ingatlanelemekre is kiterjedt a beruházás, ott nem kizárt, hanem éppenséggel a bérelti szerződés útján biztosított annak teljes összegű lelakhatósága a KKI székhelyen való működtetésével.

Ha a – példának okáért – teljes bekerülési költség 22 millió forint és ebből 18 millió forint fordítódott a bérelt ingatlanrészre és 4 millió forint fordítódott [REDACTED] „hálószobájára”, a TMRSZ „sértett” nem 18 millió forintot fog lelakni, hanem a teljes beruházás összegét, azaz 22 millió forintot. Nyilvánvaló tehát, hogy a II. fokú bíróság érvelése ellentmond mind a tényeknek (beruházás a székhely beruházást jelenti), mind a formális logika, a józan ésszerűség követelményének, hiszen a „sértett” szervezetet akkor sem érte volna kár, ha – példa alapján – a KKI által nem bérelt ingatlanrészre fordítódott a beruházás összegének egy

része, hiszen a KKI lelakhatósági joga a szerződés alapján a teljes beruházás összegére vonatkozik. A II. fokú bíróság „helyiségekre, ingatlanrészekre” vonatkoztatva állította fel sajátos „elméletét”, amikor a lelakhatóság jellegét arra szorította, hogy azért nem lakható le a teljes beruházás összege, mert annak egy része bérelt ingatlanrészen túli ingatlanrészekre is kiterjedt volna. A lelakhatóságot biztosító polgári jogi szerződés a teljes bekerülés összege vonatkozásában biztosítja a „sértett” lelakhatósági jogát.

A – TMRSZ – székhelyeként is szolgáló ingatlanon 2008-2011. évben az összesen (vádon túlterjeszkedve) az ítélet szerinti 31.888.857.- Ft beruházási költségből 15.254.340.- Ft összegű beruházás nem volt összefüggésben a szakszervezet által elrendelt irodabővítéssel. Ezzel szemben tény, hogy a teljes beruházás a szakszervezet székhelyén történt, melyet mint vagyongazdálkodó, felhatalmazás alapján végeztettem el, amelyet aztán a legmagasabb testület folyamatosan jóváhagyott 100%-os szavazati arányban.

A „kár”, amely a bíróság szerint tehát a beruházás révén a TMRSZ-t mint sértettet érte, azért nem térülhet meg, mert a bérelt ingatlanrészen túli ingatlanrészekre is kiterjedt a beruházás, viszont a lelakhatósági klauzulával nem foglalkozott a bíróság, nem érdekelte a szakszervezet és [REDACTED] között létrejött bérleti szerződés tartalma, az, hogy az ítélethozatalig a szakszervezet ténylegesen – saját döntése alapján – már több, mint 10 millió forintot le is lakott, mégis 22 milliós vagyonek Kobzást rendeltek el a magyar állam javára – és nem a sértettnek nevezett TMRSZ javára - [REDACTED] al szemben.

9.

A Kúria mindezen jogsértéseket nem érzékelve, panaszos felülvizsgálati kérelmét a II.r. vádlott felülvizsgálati kérelmével egybemosva bírálta el, s az ítéleteket mindenben jogszerűnek találta, annak ellenére, hogy a felülvizsgálati kérelmében panaszos az Alaptörvény sérelmére is hivatkozott, külön hangsúlyozva a törvényes bírójától való elvonást.

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével

4.1.

Álláspontunk szerint a legsúlyosabb jogsértés a panaszos törvényes bírójától való elvonása, mely során megvalósult az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében szereplő jog megsértése. Hiszen ezen bekezdés kimondja, hogy „ Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el”.

Az Alaptörvényben biztosított joga sérült [REDACTED] nak, mikor nem a törvényes bírója járt el I. fokon az ügyében, hiszen [REDACTED] az 1. tárgyalás időpontjában már törvényszéki bíró volt, így a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező Szekszárdi Járásbíróság ügyleosztási rendjében sem szerepelhetett, majd 2013-tól nem is szerepelt. Azaz I. fokon nem törvényes bíró hozott ítéletet a büntetőügyben. Majd ez folytatódott a II. fokú eljárásban is, mivel a 3

tagú tanács egy bírása () a Zalaegerszegi Törvényszék ügyleosztási rendjében nem szerepelt, ő a Nagykanizsai Járásbíróság bírása volt. Ezáltal mind az I. fokú eljárás, mind a II. fokú eljárás, s az ezekben született Zalaegerszegi Törvényszék Bf.223/2016/106. II. fokú ítélete és a Szekszárdi Járásbíróság 2.B.234/2012/799. számú ítélete is az Alaptörvény XXVIII. cikkébe ütközik.

Az eljárás során nem érvényesülhetett a törvényes bíróhoz való alkotmányos alapjog, mivel 2012. október 31-ig volt a Szekszárdi Járásbíróság bírása. Az ügy szignálásakor, még érvényesült a törvényes bíróhoz való jog, mivel a Szekszárdi Járásbíróság ügyleosztási rendjében a bíró még szerepel. Viszont 2012. november 1. napjával a Szekszárdi Törvényszék bírása lett, oda került áthelyezésre pályázat alapján a 310/2012. (X.8.) OBHE sz. határozat értelmében, így törvényszéki bíróként nem szerepelhetett – kirendeléssel sem – a Szekszárdi Járásbíróság bírái között az éves ügyleosztási rendben, azaz ezen időponttól kezdve nem a törvényes bíró járt el a panaszos és társai ellen folytatott büntetőeljárásban. A Szekszárdi Járásbíróság 2013. évi és 2014. évi ügyleosztási rendjében sem szerepel bíró, hanem a Szekszárdi Törvényszék ügyleosztási rendjében szerepel, mint törvényszéki bíró, (3. számú mellékletként csatolva az ügyleosztási rendek) azaz ezen években sem érvényesült a törvényes bíróhoz való alapjoga panaszosnak, mely a tisztességes eljárás alapelvét sérti.

Sem panaszost, sem védőmjét nem tájékoztatta senki azon tényről, hogy 2012. november 1-jétől törvényszéki bíróvá történt kinevezésre, s esetleg kirendelés alapján látja el a bíró szerepét az eljárásban. Megjegyzem ez az ügyleosztási rendben sem szerepel. Továbbá amennyiben mégis kirendelés lett volna, úgy a kirendelés garanciális szabályai sem érvényesülhettek.

Jogorvoslati jogomától is elvonták ez esetben panaszost, mivel nem volt tudomása arról, hogy az eljáró bíró nem törvényes bírása, így a Be. 283. § (1) bekezdés a)-b) pontjai által biztosított azon lehetőséggel, hogy a tárgyalás megnyitását követően az ügyész, vádlott, védő, sértett indítványozzák az ügy áttételét, illetőleg a bíróság tagjainak kizárását, mely keretében kifogásolható a szabálytalan ügyelosztási rend is, melynek következménye, hogy elvonták törvényes bírájától nem élhetett.

Az Alkotmánybíróság határozatában már megállapította, hogy „[a] pártatlan bírósághoz való alkotmányos alapjog az eljárás alá vont személy iránti előítélet-mentesség és elfogulatlanság követelményét támasztja a bírósággal szemben. Ez egyrészt magával a bíróval, a bíró magatartásával, hozzáállásával szembeni elvárás, másrészt az eljárás szabályozásával kapcsolatos objektív követelmény: el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében.” [67/1995. (XII. 7.) AB határozat, ABH 1995, 346, 347.] Az Alkotmánybíróság ezt a gyakorlatot erősítette meg a 36/2013. (XII. 5.) AB határozatában, amely szerint a törvény által felállított bíróságra vonatkozó követelmény magában foglalja a törvényes bíróhoz való jogot, vagyis azt, hogy egy konkrét ügyben az eljárási törvényekben megállapított általános hatásköri és illetékességi szabályok szerint irányadó bírói fórum (bíró) járjon el. Ehhez kapcsolódik az ügyleosztási rend.

Az ügyelosztási rendet az objektivitás és a személytelenség biztosítása, az önkényesség kizárása érdekében előző évben állapítja meg a bíróság elnöke, amely a tárgyévből kizárólag

szolgálati érdekből vagy a bíróság működését érintő fontos okból módosítható [9. § (1) bekezdés]. Ebből következik, hogy a bíró és az ügy egymáshoz rendelése alkotmányosan csak előre meghatározott, általános szabályok alkalmazásával objektív alapokon történhet. Figyelemmel kell lenni arra is, ha a bíró más bíróságra kerül, mint jelen esetben [REDACTED] a törvényszékre, ekkor a Bszi. szerint az ügyelosztási rendet is módosítani kell. Ez nem történt meg, viszont ennek ellenére az eredetileg járásbírói bíró, aki időközben törvényszéki bíró lett, nem járhatott volna el panaszos ügyében, azaz nem vonhatták volna el törvényes bírájától, akinek a Szekszárdi Járásbíróság bírájának kellett volna lennie, s szerepelnie kellett volna mind a 2013., mind a 2014. évi ügyelosztási rendben.

Azaz panaszos az Alaptörvényben foglalt jogának sérelmét jelenti a Szekszárdi Törvényszék, annak elnöke és a törvényszék bírájának eljárása.

Ezen cikk sérelme kapcsán hivatkozunk arra is, hogy [REDACTED] ügyében eljáró bírók mind I. fokon, mind II. fokon a pártatlanság látszatára sem ügyeltek, a kizárási indítványokban leírtak ezt részletesen alátámasztják, s az ezeket elutasító határozatok megalapozatlansága, indokolatlansága is ezt támasztja alá. Különösen súlyos jogsértő eljárás volt a II. fokon eljáró tanács elnökének ordítószava és fenyegető testtartása, mely félelmet keltett úgy [REDACTED] [REDACTED]ban, mind a nyilvános ülésen hallgatóságként megjelent személyekben. Holott „mind a jogszabályi környezettel szemben, mind pedig a konkrét ügyekben szükséges annak a szigorú mércének az érvényesítése, amelynek értelmében az ügyek pártatlan megítélésén túl az ítélező bíróságnak a pártatlanság látszatát sem szabad elveszítenie”. Ezen felülvizsgálati indokunk megvizsgálásával sem foglalkozott a Kúria panaszolt végzésében, csupán utalást tett arra, hogy ezen indítványok elbírálásra kerültek.

E cikk sérelme kapcsán hivatkozunk arra is, hogy a II. fokú nyilvános ülést Tanácselnök Úr 2016. augusztus 23. napján kitűzte, a fellebbezésben szereplő törvényes bíróhoz való jogsértésének vizsgálata ügyében viszont csak 2016. szeptember 22-én kért iratokat a Szekszárdi Törvényszék elnökétől – a büntetőügy aktájában szereplő iratok szerint -, azaz a fellebbezés elbírálása előkészítését követő egy hónap múlva, azaz az iratok ismerete nélkül döntött ügyegyszemélyben (mellőzve a társasbíráskodás követelményének való megfelelést), hogy abszolút hatályon kívül helyezés esete nem áll fenn, mely álláspontunk szerint súlyosan sérti a tisztességes és pártatlan eljáráshoz (beleértve a bírói tanács által hozott döntéshez) való jogot is. Ezen hivatkozásunkat szintén nem vizsgálta a Kúria felülvizsgálati kérelmünk tartalmát figyelmen kívül hagyva, nem törődve azzal, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből eredő indokolási kötelezettség tekintetében kialakított gyakorlata szerint annak alkotmányjogi értelemben vett sérelme akkor merülhet fel, ha a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal nem vizsgálja meg, és ennek értékeléséről határozatában nem ad számot. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.

A tisztességes eljárás sérelméhez tartozik azon aspektus is, hogy a 2016-ban törvényszéki bíróként nyilatkozó [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] bíró 2012-ben a vádirat benyújtásakor, az ügyek

legyen arra, hogy a tény- és jogkérdésekben véleményt formálhasson és állást foglalhasson. A fegyverek egyenlősége nem minden esetben jelenti a vád és a védelem jogosítványainak teljes azonosságát, de mindenképpen megköveteli, hogy a védelem a váddal összevethető súlyú jogosítványokkal rendelkezzen. A fegyverek egyenlőségének egyik feltétele (és a nemzetközi szervek esetjogában is leginkább kimunkált területe) a felek mindegyikének személyes jelenléte az eljárási cselekmények során, illetve egyes eljárási szereplők (például szakértők) megtartása semleges pozícióban. A másik feltétel, hogy az ügyben releváns adatokat a vád, illetve a terhelt és a védő ugyanolyan teljességben és mélységben ismerhessék meg. Itt érintkezik a fair trial elve a védelemhez való jog hatékonyságának és a védelemre való felkészülés kellő idejének és eszközeinek követelményével. [6/1998. (III. 11.) AB határozat] Szintén ugyanezen döntés alapján függ össze az eljárás tisztességessége a bizonyítékok és dokumentumok megismerésével, valamint a hallgatás jogával, amelynek sérelmét azonban nem jelenti, ha abból az eljáró bíróság mégis következtetéseket von le. (793/B/1997. AB határozat)

4.3. Panaszosnak sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt joga is, mely szerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti”.

Ezen cikk sérelme kapcsán kívánunk hivatkozni azon tényre, hogy a másodfokú eljárásban bejelentett kizárási indítvány elutasítása után jogorvoslati lehetősége ████████-nak nem volt, mivel a III. fokú bírósághoz fordulás a Be. alapján kizárt volt, s a kizárási indítvány elutasítása ellen a fellebbezésben lehetett volna jogorvoslatot kérni, viszont mivel III. fokú eljárásról szó sem lehetett, így fellebbezést sem lehetett benyújtani, tehát jogorvoslattal sem lehetett élni. A Pécsi Ítéltábla Bkk.I.32/2016/3. sz. végzésében kimondta, hogy a kizárás ellen indítványozó nem fellebbezhet, csupán a Be. 24/A. § (3) bekezdése alapján a kizárás megtagadását az ügydöntő határozattal szembeni jogorvoslatban lehet sérelmezni.

Mivel II. fokú eljárásban eljáró Szekszárdi Törvényszék bírának kizárását indítványozta a Be. 21. § (1) bekezdés e) pontja alapján indítványozó, így jogorvoslati lehetőségétől elzárásra került, mivel a hatályos szabályozás alapján a II. fokon eljáró bíróság ügydöntő határozatával szemben igen szűk lehetőséget nyújt a Be. szabályozása.

Megvizsgálva a Be. fentebb hivatkozott 386. § (1) bekezdését, mely kógensen szabályozza a II. fokú döntés elleni jogorvoslatot egyértelmű, hogy indítványozó nem fordulhatott a III. fokú bírósághoz a jogerős ítélet ellen, mivel az (1) bekezdés a) pontjában meghatározott feltétel teljesen kizárt, a b) pontban szabályozott feltétel szintén valószínűtlen, s mivel az I. fokú ítéletet – indítványozó ártatlansága ellenére, teljesen törvényellenesen - helyben hagyta a II. fokú bíróság, így kizárt lett a III. fokú bírósághoz fellebbezés, ezáltal a kizárás megtagadását sem lehetséges sérelmezni, mivel azt a Be. 24/A. § (3) bekezdése az ügydöntő határozat fellebbezéséhez köti.

Mindezen logikai levezetés mentén jól látható, hogy indítványozó el lett zárva jogorvoslati jogától az elfogult, pártatlanság látszatát is nélkülöző Szekszárdi

szignálására jogosult városi bírósági elnök volt, melyet bizonyít az ügyleosztási rend, s még 2013-ban is ő volt a járásbíróság elnöke. Akkor nem érzékelt az elfogultságot, melyet 2016-ban bejelentett, holott az ismertsége panaszossal azt megelőzően keletkezett. A tényekhez hozzátartozik az is, hogy [REDACTED] nemcsak ismerte panaszost, hanem indítványozó a bíró felesége ellen indított büntetőeljárásban nyomozást vezető nyomozó volt, azaz nem szimpla ismertség állt fenn közöttük, hanem olyan kapcsolat, melyben az akkori elnök személyes érintettsége nyilvánvaló volt. Hangsúlyozni kívánjuk, hogy a tisztességes eljárás okán – a bíróság vezetőjeként, szignálásra jogosult személyként – ezen 2016-ban bejelentett – s már 2012-ben fennálló – elfogultságra okot adó körülményt a bíró nem jelentette be, kizárását nem kérte hivatalból, melynek következménye a teljes járásbíróság (2012-ben városi bíróság) kizárásának megalapozottsága lett volna. Ezen szempontból is sérült indítványozó hivatkozott Alaptörvényben biztosított joga. Ezen tényt sem vette figyelembe panaszolt döntése meghozatalakor a Kúria.

4.2. Panaszosnak sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (3)bekezdésében foglalt joga is , mely szerint „A büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez. A védő nem vonható felelősségre a védelem ellátása során kifejtett véleménye miatt.”

2016. november 17-i II. fokú nyilvános ülésen [REDACTED] védője nem volt jelen, mégis megtartásra került a nyilvános ülés, holott esetében a védelem kötelező lett volna. Az eljáró bíró kirendelt védő jelenlétéről sem gondoskodott, azaz a védő segítségével való védekezéshez való joga is sérült.

A pártatlanság látszatának sérelméhez, az elfogultsághoz, a tisztességes eljárás semmibe vételéhez hozzátartozik az is, hogy az I. fokú bíróság több alkalommal a tárgyaláson megalázta és a terhére rótt panaszosnak, hogy miért akkor terjeszti be a bizonyítékait, mert ő csak 15 napot adott arra panaszosnak a vádirat megküldésétől számítottan. Ez súlyosan sérti a terhelti jogot, azt hogy a védekezési taktika részeként adott esetben mely körülményt mikor tár fel az érintett. A bizonyítékok becsatolásának határidejére álláspontom szerint a terheltet büntetőeljárásban nem lehet kötelezni. Ez nyilvánvalóan sérti a szabad bizonyítás elvét, hiszen mindaddig amíg a bíróság fel nem hívja a felek figyelmét a tárgyalás ítélethozatal előtti berekesztésére, addig a terhelt és a védelem illetve a vádhatóság indítványokat terjeszthet elő. Panaszos, mint jogellenesen fogvatartott a börtönből milyen bizonyítékot csatolt volna be, ha azoktól szándékosan már 2011.06.06-tól elzártak, majd fogva tartása alatt több bizonyítékot el is tüntettek? Ugyanakkor a bíró álláspontjával és ítéletében foglaltakkal ellentétben nem tilalmazott, hogy a védelem a bizonyítékait akkor tárja a bíróság elé, amikor azt szükségesnek ítéli. Ezt a Kúria is helyénvalónak és jogszerűnek tartotta korábbi joggyakorlatában, ám jelen panasz alapját képező eljárása során hozott végzésében ezen ténnyel nem foglalkozott.

A tisztességes eljárásnak az egyezmény- és alkotmányszövegekben nem nevesített, de általánosan és nem vitatottan elismert eleme a fegyverek egyenlősége, amely a büntetőeljárásban azt biztosítja, hogy a vádnak és a védelemnek egyenlő esélye és alkalma

Törvényszék II. fokú eljárása kapcsán, mivel a Be. rendelkezéseinek alkalmazása kapcsán a kizárás megtagadása miatti rendes jogorvoslati lehetőségtől elzárásra került.

A II. fokú bíróság elfogultsága fennállt – meglátásunk szerint -, viszont az ítéletábla panaszolt végzésével megállapította a bírák elfogulatlanságát – törvényellenesen, úgy, hogy indítványozó állításával szemben mindösszesen a bírák nyilatkozatára hivatkozással megállapította azok pártatlanságát, elfogulatlanságát mindenféle bizonyíték nélkül (azaz 1 állítással szemben 1 másik állítás volt, azaz önkényesen döntött az egyik állítás mellett) – s ezen elfogult bíróság döntött úgy indítványozó sorsáról, hogy utána lehetősége sem volt indítványozónak jogorvoslatra, mivel a felülvizsgálat során ezzel szintén nem foglalkozott a Kúria panaszos előterjesztésének ellenére sem, azaz az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének sérelme fennáll.

Jogosan ide kapcsolódik a Somogy Megyei Főügyészség Ny. 37/20010/9. számú és Nf. 314/2010/84-I. számú határozata, valamint a Legfőbb Ügyészség Kiemelt és Katonai Ügyek Főosztálya KF/3497/2011/29. számú határozata, mivel ezek alapján folyt a nyomozás, melynek anyagát a büntetőbíróság használta az eljárás során bizonyítási eszközként, illetve természetesen a nyomozás alapján került sor a vádirat benyújtására.

Panaszos ügyében a nyomozás meghosszabbításával kapcsolatosan semmiféle jogorvoslati lehetősége nem volt. A nyomozási határidőket folyamatosan hosszabbították meg olyan személyek, akiknek jogosultsága nem volt a Be. 176. § (1)- (4) bekezdése alapján. A 2009. október 8-án elrendelt nyomozás határidejét folyamatosan hosszabbították az ügyben, dr. Jávorszki Tamás megyei főügyész helyettes az Nf.314./2010/84-I. szám alatti határozatával 2012. február 13. napjáig hosszabbította meg a nyomozást, s ő maga írja a határozatában, hogy a 2009. október 8-án elrendelt nyomozást hosszabbítja meg, s szó sincs arról, hogy esetlegesen ez fel lett volna függesztve, a határozatot olvasva egyértelműen meghatározott a nyomozás kezdőnapja. Akárhogy is számolunk itt 2 év és 4 hónap telt el, azaz nem volt jogosult a Be. vonatkozó szakasza alapján a hosszabbításra. A határozat ellen jogorvoslatnak nincs helye, ugyanúgy, mint a KF 3497/2011/29. számú dr. Garamvölgyi Balázs – legfőbb ügyészségi ügyész - által aláírt hosszabbító határozatnak, mely a nyomozást 2012. május 13-ig hosszabbítja meg. Itt sem volt lehetőség jogorvoslatra.

A Közvádlo határozataiban maga által elismerten a nyomozás 2009.10.08-tól kezdődik, így 2011.10.08-t követően a Somogy megyei Főügyészség **Dr. Jávorszki Tamás** jogellenesen rendelte el a nyomozás továbbfolytatását, majd meghosszabbításait, előbb a Kaposvári Nyomozó Ügyészség vezetője által kiállított határozat „megsemmisülése után” a Somogy megyei Vezető főügyész, majd a legfőbb ügyész 2 éven túli (2009.10.08.) jogkörét átvéve. Illetve 2012.02.03-án a Legfőbb Ügyész helyett Dr. Garamvölgyi Balázs legfőbb ügyészségi ügyész hosszabbított, így sem a nyomozás továbbfolytatása, sem a meghosszabbítások nem a jogosulttól származtak, az joghatás kiváltására alkalmas, melyre a Be.176.-ának (1) (2) bekezdését, valamint a (3)bekezdését meghivatkoztuk.

A jogorvoslatihoz való jog az Alkotmánybíróság értelmezésében az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez vagy - adott esetben a büntetés-végrehajtási bírói végzések

tekintetében - ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetősége. Ugyanakkor az ilyen felülvizsgálatot nem biztosító jogorvoslat nem feltétlenül alkotmányellenes a nem érdemi, nem ügydöntő határozatok esetén. [5/1992. (I. 23.) AB határozat]

4.4. Panaszosnak sérültek az Alaptörvény IV. cikkében foglalt jogai is.

Panaszost a büntetőeljárás elején úgy helyezték előzetes letartóztatásba, hogy az ellene felhozott terhelő adatokat meg sem ismerhette még a bírói szakban sem. Az erre irányuló indítványt pedig elutasította [REDACTED] bíró úr, s ezzel sem a II. fpokú bíróság, sem a Kúria nem foglalkozott. Tehát letartóztatták panaszost „mondták, hogy van bizonyíték is annak elrendelésére, de azt nem ismerhette meg sem ő sem a védője, majd a bírói szakban amikor elvileg megismerhette volna az ellene felhozott bizonyítékokat kiderült, hogy ilyen bizonyíték továbbra sincs, de van egy titkos nyomozás, amely a nyílt eljárás előtt és eljárással, illetve azt követően is párhuzamosan folyt. Logikus a következtetés, hogy a védelem szeretné megismerni a titkos eljárás iratanyagát, hiszen okkal vélelmezhető, hogy abban lehetnek olyan adatok, dolgok, amelyeket a nyomozó hatóság bemutatott a nyomozási bírónak, mint előzetes letartóztatás indokának „bizonyítékát”. A vádló elismerte, hogy ebben az eljárásban nem került felhasználásra a titkos eljárás anyaga, majd másik iratában azt szemrebbenés nélkül letagadta, holott, amennyiben az nem került felhasználásra, a jogszabályok szerint megismerhetővé kellett volna tenni panaszos számára.

Azt azonban nem lehet meg nem történné tenni, hogy ezen titkos műveleti törvénytelen ség képezte az alapját annak, hogy börtönbe került panaszos és állampolgári és terhelti joga is lehetővé teszi, hogy választ kapjon arra, milyen indokok alapján tette lakhelyelhagyási tilalom, majd előzetes letartóztatás alá az ügyészség.

Az előzetes letartóztatás és az őrizetbe vétel a habeas corpus magyar intézménye. Ennek szabályait a büntető eljárási törvények határozzák meg. A törvénytelen, illetve alaptalan fogva tartás szabályait az Alkotmánybíróság is vizsgálta és megállapította, hogy a személyes szabadságot érintő korlátozásoknak meg kell felelniük a szükségességi-arányossági tesztnek. A testület megerősítette, hogy az állami büntető igény érvényesítése érdekében, a társadalom védelme, a közérdek szempontjából alkotmányosan is szükséges és indokolt annak lehetővé tétele, hogy az állam a bűncselekmény alapos gyanújával terhelt személyt szabadságától időlegesen megfoszsa a büntetőjogi felelősségre vonás megghiúsításának megakadályozása érdekében. A személyes szabadságnak a jogerős ítélet előtti megvonására, az előzetes letartóztatásra azonban csak akkor kerülhet sor, ha céljai - a büntető igény érvényesítése érdekében a terhelt jelenlétének, illetve az eljárás sikerének biztosítása - más eszközökkel nem valósíthatók meg. Mivel azonban az előzetes letartóztatás nem büntetés, így az ártatlanság vélelmét is érvényesíteni kell. [26/1999. (IX. 18.) AB határozat]

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

Panaszos az I. fokú ítélet ellen fellebbezéssel élt, majd a II. fokú ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Kúriához, így a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette.

6. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:

Az ügyben felülvizsgálati eljárás nincs folyamatban, perújítás kezdeményezése nem történt.

Szekszárd, 2017. október 16.

Tisztelettel:

Indítványozó képviselőjében:

dr. Magyar Anikó
ügyvéd

Mellékletek:

1. Ügyvédi meghatalmazás
2. Kúria Bfv.III.285/2017/15. sz. végzése, a Zalaegerszegi Törvényszék Bf.223/2016/106. II. fokú ítélete, továbbá a Szekszárdi Járásbíróság 2.B.234/2012/799. számú ítélete
3. Ügyleosztási rendek
4. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról